

אמרות טהורות

מב"ק מרן אדמו"ר שליט"א

פנימי

ואתחנן

תשפ"ג • גליון ס"ח

בשיתוף:

לחיזוק קנין אישי בתורה

a038009090@gmail.com • 03-800-9090

לתרומות והנצחות ולקבלת הגליון במייל: biz1441441@gmail.com

יו"ל ע"י

מכון בארות יצחק זוטשקא

בנשיאות כ"ק מרן אדמו"ר שליט"א

לשמיעת שיעורי כ"ק מרן אדמו"ר שליט"א, ועדכונים מחצר הקודש,

מערכת זוטשקא: 072-3181866

פרשת ואתחנן - נחמו

ליל שבת קודש תשפ"ב

משנתו, ואיתא בשם הבעש"ט זי"ע דיש ב' בחינות בבטחון, האחד הוא כשהאדם מאמין דכל מה דעביד רחמנא לטב עביד, כלומר שאע"פ שסבל יסורים והי' רע בעיניו מה שעבר עליו אולם הוא מאמין שבסופו של דבר יגמר הדבר לטובה. ויש מדריגה גבוהה מזו שמאמין ש"גם זו לטובה", פירוש שהרע עצמו הוא טוב גמור וכמו שאמר נחום איש גמזו, ואז מתגלה שלא רק שנגמר הרע בטוב לבסוף אלא שנתגלה למפרע כמה טוב הי' הרע עצמו, שהרי אם הי' מביא נחום איש גמזו אבנים טובות ומרגליות כלום חסר בית המלך, אבל מכיון שנתהפך לאדמה שיכול לנצוח על ידו את המלחמה, הי' זאת מתנה נפלאה שביטלה את הגזירה.

ובתניא קדישא (פרק כ"ו) מבואר כיצד הדרך להנצל מדאגה ועצבות מבני חיי ומזוני, כשיודע שמה שנראה רע הוא לאמיתו של דבר חסד נסתר מעלמא דאתכסיא שהוא למעלה מעלמא דאתגליא, כי החסדים הנסתרים באים משם י-ה שהוא למעלה מן החסדים הנגלים הבאים משם ו-ה, וז"ש (תהילים צ"ד י"ב) "אשרי הגבר אשר תיסרנו י-ה" שעיי"ז שיודע שהחסדים הנסתרים באים משם י-ה יוכל להיות בבחינת "אשרי", ולכן כתיב (שבת פ"ח:) דהשמחים ביסורים עליהם הכתוב אומר (שופטים ה' ל"א) "ואוהביו כצאת השמש בגבורתו", כי ע"י ששמח ביסורים מאהבת קרבתו ית"ש יזכה לאור מעלמא דאתכסיא,

"אתה החילות וגו', פרש"י "לאחר שכבשתי ארץ סיחון ועוג דימיתי שמא הותר הנדר", וצ"ב דהרי ארץ סיחון ועוג אינן מכלל ארץ ישראל ואמאי דימה שהותר הנדר. והנה בפרשתן הגיד משה רבינו ע"ה לישראל כיצד קבלו בני ישראל את התורה במעמד הר סיני, ואמר להם שבמעמד הנבחר נתאמתה אצלם האמונה וכמ"ש "אתה הראת לדעת כי ד' הוא האלוקים וגו'", וכן "וידעת היום והשבות אל לבבך כי ד' הוא האלוקים בשמים ממעל ועל הארץ מתחת אין עוד", ושוב אמר "אז יבדיל משה שלש ערים בעבר הירדן מזרחה שמש", וצ"ב מה ענין ערי מקלט לקבלת התורה, וכן מה שאמר שם "וזאת התורה אשר שם משה לפני בני ישראל" שדרשו רז"ל (מכות י'). שדברי תורה קולטין כעיר מקלט, צריך ביאור באיזה אופן הן קולטין.

והנראה בזה בס"ד דהנה כתיב (תהילים קי"ט פ"ו) "כל מצותיך אמונה", וכתיב "להגיד לכם את דבר ה' וגו' לאמור, אנכי ד' אלוקיך וגו'", וכתוב בספה"ק נועם אלימלך שכל התורה נתנה על מנת לחזק האמונה בלבבות ישראל, וידוע מ"ש התולדות הק' זי"ע בשם הבעש"ט זי"ע וכן הגר"ח מואלוז'ין זי"ע (נפש החיים שער ג' פרק י"ב), שכאשר האדם מאמין שאין עוד מלבדו ואפס זולתו אין שום כוח רע יכול לשלוט בו. והנה ביום חמשה עשר באב חל יום פטירתו של נחום איש גמזו ויש לנו ללמוד

ודאי הכל טוב אלא גם "על הארץ מתחת" אין עוד חוץ מחדס, רק שלפעמים הוא חסד נסתר וכנ"ל.

ו"אז יבדיל משה שלש ערים בעבר הירדן מזרחה שמש", כי אע"פ שעדיין לא היו ראויים לקלוט אבל "וזאת התורה אשר שם משה לפני בני ישראל", שהתורה היא עיר מקלט שיכול לקלוט גם תיכף ומיד, וזה ע"י האמונה והבטחון שהתורה מאירה בלבבות לומדי, וזהו "מזרחה שמש" שבזכות התורה שהיא מקלט נפלא זוכין להאמין שהכל טוב אף שהשמש מוסתרת לפעמים בעבים, אכן כשם שלעתיד לבא יהי "כצאת השמש בגבורתו" לכל מי שחסה בצלו אף כשהי' עדיין השמש מכוסה בעבים, כן גם מי שזוכה להיקלט לעיר המקלט שהיא האמונה השלימה שאין עוד מלבדו ומאיתו ית' לא ייצא אלא רק טוב גמור, עי"ז זוכה לבחי' "מזרחה שמש" שיאיר בליבו מאור השמש המכוסה בעלמא דאתכסיא, אבל זהורי חמה מתגלים להחוסים בצל אמונה גם טרם הגאולה וכמ"ש (ברכות י"ז.) "עולמך תראה בחייך". וזהו "וידעת היום" וכמו שכתב באוה"ח הקדוש דמרמו לאור החמה שנקראת היום, שתזכה להתבונן באור החמה המכוסה בעבים ואז "והשבות אל לבבך כי הוי' הוא האלוקים", שגם כאשר נראה הנהגה של שם אלוקים הנה בפנימיות הכל טוב וחסד גמור.

וכן מ"ש באוה"ח הק' ד"וידעת היום" מרמז לשבת שנקראת "היום", כי בשבת מתגלה אור האמונה וכמ"ש ב"מזמור שיר ליום השבת" ואז אפשר להשיג בחי' זו שהוי' הוא האלוקים, וכמו שמסיימים את מזמור האמונה של יום השבת (תהילים צ"ב

שיתפזרו העננים המכסים את האור של השמש ותתגלה השמש בגבורתה, שהכל היו חסדים נפלאים ע"ש.

והנה בבית אהרן כתוב שבט"ו באב שבו מתחיל להאיר שם י-ה היוצא מהחלק השני של צירוף החודש (דברים כ"ז ט') "הסכת ושמע ישראל היום" זוכים בו לחסדים נפלאים, והביא מהרבי ר' זושא זי"ע שרמז בדברי המשנה (יבמות ב.) "חמש עשרה נשים פוטרות צרותיהן וכו'", כלומר ששם י-ה שהוא בגימט' חמש עשרה פוטר את כל הצרות ע"ש. ולהנ"ל הכונה שע"י שמאיר בו אור האמונה לדעת שהכל הוא חסד אלא שהוא מעלמא דאתכסיא, עי"ז נפטר מכל הצרות, כי ע"י האמונה והבטחון שהכל טוב נתהפך ונעשה כן לבסוף, שנתגלה למפרע שהכל הי' טוב גמור כמ"ש באגרת הקודש לבעל התניא (אגרת י"א).

וביום חמשה עשר באב יומא דהילולא דנחום איש גמזו, מאירה הארה זו לתוך נפשות ישראל שיאמינו שגם זו לטובה ועי"ז נפטרין מכל הצרות, ויוצאות בנות ישראל בכלי לבן שאולים, פירוש אע"פ שאין ראויים לכך מצד מעשיהם, זוכים להשפעת חסד עליון מכח האמונה והבטחון.

וזה שאמר הכתוב "אתה הראת לדעת כי הוי' הוא האלוקים", כלומר שמה שנראה כגבורות קשות בחי' "אלוקים" הוא לאמיתו של דבר חסד נסתר גבוה מאוד, וכן "וידעת היום והשבת אל לבבך כי הוי' הוא האלוקים בשמים ממעל ועל הארץ מתחת אין עוד", שצריך להחדיר ידיעה זו מן המח אל הלב שאין שום רע יורד מלמעלה והכל טוב גמור, לא רק "בשמים ממעל" ששם

זו לטובה, זוהי השמירה הגדולה של המזווה וממנה יוצא שם השמירה, וזה לעומת זה אם סומכים על בשר ודם כמו שעשה מואב שסמך על סיחון ועוג, אז נעשה מזה בחי "יגר" שהוא פחד היפך הבטחון.

והתחנן משה רבינו ע"ה שמכיוון שהסיר את קליפת סיחון ועוג שהוא המעכב להיכנס לארץ ישראל, כי בארץ ישראל אשר עיני ד' אלוקינו בה צריכים לחיות באמונה ובטחון בשלימות, ועל כן הסרת קליפה זו היא תחילת כניסה לארץ ישראל, וקיוה משה רבינו שבזכות התגלות השמש בהסרת העבים יתגלה הטוב הפנימי ויומתקו הדינים ויוכל להכנס לארץ ישראל. אכן השי"ת אמר לו "רב לך וגו'", כי הטוב הפנימי הוא דוקא בזה שמרע"ה לא נכנס לארץ ישראל וכמ"ש במגלה עמוקות, כי ע"י שהי' נכנס לארץ ישראל אכן הי' נמנע החורבן, אבל לאמיתו של דבר ע"י החורבן נתקיים שפך חמתו על עצים ועל אבנים ועם ישראל נצלו לחיים.

ובזה מובן עניין הנחמה בכפלים שאמר הנביא "נחמו נחמו עמי אמר אלוקיכם", כי אם הי' האמונה רק בבחי' "כל דעביד רחמנא לטב" שהסוף הוא טוב עדיין לא הי' נחמה בכפלים, אבל מכיוון שמתגלה בחי' שם י-ה שהוא בחינת "גם זו לטובה" נעשתה נחמה בכפלים. וזהו "אמר אלוקיכם", ששם "אלוקים" גופא מתגלה שהי' בבחי' אמירה רבה, ולכן הוא נחמה בכפלים כי הוא בבחי' אותו שאמר (ויקרא רבה ה' ד') לולא שנשברה רגל פרתי לא הייתי מוצא את האוצר.

"טז" "להגיד כי ישר הוי' צור ולא עולתה בו" שמעקרא הי' הכל טוב.

והנה בספה"ק מגלה עמוקות (אופן ל"ה מ"א) כתב ד"סיחון ועוג" הוא בגמט' יג"ר, כמנין הגימט' של שמות הקודש הנכתבים על המזווה לשמירה והוא יוצא מן האותיות שלאחר הוי' אלוקינו הוי', וביאר הבני יששכר (מאמרי חודש אלול מאמר א' אות ט') דסיחון ועוג היו ב' קליפות השוכנות בגבול של ארץ ישראל לכל יוכלו ישראל קדושים להכנס אל פתחה של ארץ הקודש, על כן אחר כיבוש סיחון ועוג נאמר (במדבר כ"ב ג') "ויגר מואב" [יג"ר דוקא] שהסתמכו על סיחון ועוג שהיו שומרין אותנו, והיינו כי ב' קליפות סיחון ועוג הן להבדיל כעין מזווה מצד הקליפה. וכתב שם דקבלה בידינו שמלחמת סיחון ועוג הי' בחודש אלול שהוא בחי' שער ודלת לפתח השנה, והוא מסוגל לבטל משער ודלת מזווה שבקליפה ולקבוע שם מזווה שבקדושה, וע"ש שלכן נתנה לנחלה לשנים וחצי מטות שכל שבט יש לו צירוף שם הוי' ומנין שניים וחצי מטות הוא כמניין ב' הויות וחצי שעולים למנין מזווה. וזהו שהתחנן משה רבינו "בעת ההיא לאמור", כי בעת מניעת קיבול התפילה כתיב (איכה ג' מ"ד) "סכות בענן לך מעבור תפילה", ובחודש אלול עת פתיחת שערי שמים ע"י פעולת משה רבינו שסילק מזוהת הקליפה מן פתח הקדושה, ביקש מרע"ה שתקובל תפלתו בזכות שהסיר העננים המכסים על שערי התפלה, עכדה"ק.

ולמהבואר י"ל דע"י שמאמינים ש"הוי' אלוקינו הו'" כלומר ששם אלוקים מעוטף בחסד מכל סטרא בבחי' גם

תוסיף קום וגו', אלא שרמזה באות סמך כאמור "סומך ד' לכל הנופלים". והכונה נראה בזה, שדוד המלך לא רצה ליתן מקום למצב של נפילה כי על היהודי לדעת ד"גם זו לטובה", ויהודי אינו נופל לעולם כי ד' סומכו לעולם ואין לו לאן ליפול כי ד' סובבו מכל צד ופינה וזה שכתב "סומך ד' לכל הנופלים", ולכן אין מקום ליתן הסכמה למצב של נפילה.

וכאשר זוכין להשגה זו הנרמזת באות סמ"ך הרי נשפע עלינו מזריחת השמש שעתידה לזרוח לעתיד לבא, שבו יתגלה כי טוב ד' לכל ומאיתו לא ייצא שום דבר רע. וכאשר מתגלית נקודת האמונה הטהורה הנה בזה שוין כל נשמות ישראל מקטן ועד גדול, ובזה יכול כל אחד להראות באצבעו "הנה אלוקיני זה" מדת הדין, ועכ"ז נתגלה "זה הוי" היינו מדת הרחמים "קיונינו לו נגילה ונשמחה בישועתו".

כי מי שמאמין בזה יודע כי "הוי" הוא האלוקים אין עוד מלבדו" והוא מסובב מכל צד בחסד א-ל, והוא נמצא כבר עתה במחול שעתידי הקב"ה לעשות לצדיקים, וזוהי לכאורה השיכות של מאמרו של האוהב ישראל ליום חמישה עשר באב שבו מאיר מן ההארה הנשגבה הזאת.

ויהי רצון שנזכה להתגלות הנהגת החסד באתגליא, ולנחמה בכפלים ולגאולה הקרובה במהרה בימינו אמן.

וכח השמירה של המזוזה הוא בבחינת "עיר מקלט", ע"י שמאמין ששם אלוקים מסובב בחסד מכל צדדיו ואין לו פחד משום ברי' ומשום דבר רק מהשי"ת, ועי"ז נכנע קליפת יג"ר ואין שום פחד מבלעדי ד'.

ויתכן שלכן דעת רבינו אלחנן שמצות מזוזה נוהג מן התורה רק בארץ ישראל, כי לאחר שהוסרה משם בחי' מזוזה דסט"א אפשר לקיים שם מצות מזוזה בשלימות, ולבטוח בד' שכל מה שעושה הוא רק לטובה ובזה ניצול מכל רע ונושע בכל טוב.

והנה הרה"ק מאפטא זי"ע בספה"ק אוהב ישראל, כתב לרמזו במאז"ל "לא היו ימים טובים לישראל כט"ו באב וכו'" שאות ט"ו באל"ף ביי"ת היא אות סמ"ך והיא עגולה מכל פינה בלי מורשא דקרנתא, והיא מרמזת למחול שעתידי הקב"ה לעשות לצדיקים לעתיד לבא שבו יהיו כל הנשמות בקדושה שווה להשיג אלוקותו, וכמו במחול עגול שאין אחד קרוב למרכז יותר מחבירו וכל אחד יראה באצבע "הנה אלוקיני וגו'", וזו השמחה הגדולה כשמתגלה אור נשמות ישראל שבהם אין אחד גדול מחבירו, עש"ב בנועם דבריו הקדושים.

וביאור הדברים נראה בס"ד, דהנה רז"ל אמרו (ברכות ד'): שדוד המלך לא יסד ב"תהלה לדוד" (תהילים קמ"ה) שבח ותהילה כנגד אות נו"ן לפי שיש בה מפתח של ישראל היינו הפס' (עמוס ה' ב') "נפלה לא

סעודה ג' תשפ"ב

השבת" שבכוחה של שבת נוכל לתקן החטא משורשו בלי שום שיור.

והנה בפרשתן כתוב "ואהבת את ד' אלוקיך בכל לבבך ובכל נפשך ובכל מאודך", וכתב באוה"ח הק' דברים נוראים כמה גדול כוחן של ישראל לקבל באהבה כל מה שיעבור עליהם, כי אהבת השי"ת מחפה על כל יסורים שבעולם הכלולים בתיבות "בכל לבבך ובכל נפשך ובכל מאודך", וסיים האוה"ח הק' שדבר זה אפילו אנן יתמי דיתמי מרגישין אותו, שיחוד השי"ת יקר בעינינו כמשל המרגלית היקרה ביותר שמי שאוחז בה מרגיש המאושר שבעולם, ואין שום דבר מצער אותו כשיודע שעוד מעט יגיע למקום ישוב ויוכל להתעשר עושר גדול.

ולכן רואים בעם ישראל כוחות אדירים לקבל עליהם דין שמים באהבה, גם מי שאיבד את היקר לו מכל, ובזמירות אמרנו "ברוך הוא אלוקינו שבראנו לכבודו להללו ולשבחו ולספר הודו, מכל אום גבר עלינו חסדו לכן בכל לב ובכל נפש ובכל מאודו נמליכו וניחדו", כלומר שאנו מודים להשי"ת שבראנו לכבודו שיתקדש שמו על ידינו ושנוכל להללו ולשבחו ולספר הודו מתוך חסד ורחמים. אכן עוד נתייחד עם ישראל מכל אום ולשון שאצל ישראל אפילו מה שהוא בבחי' "גבר עלינו" הוא גם כן "חסדו", שישראל מאמינים בני מאמינים דכל מה דעביד רחמנא לטב עביד וגם זו לטובה, ולכן רק עם ישראל מסוגל לקיים "ואהבת את ד' אלוקיך בכל לבבך וגו'", ורק

"ואני תפילתי לך ד' עת רצון אלוקים ברוב חסדך ענני באמת ישעך" (תהלים ס"ט י"ד), ב"עת רצון" כאשר השי"ת מנחם את עמו בכפלים וביחוד בעת רעוא דרעוין, מסוגלת העת שיתקיים "אלוקים ברוב חסדך" שיתגלה החסד הגנוז בשם אלוקים ולהיושע בישועה אמיתית "באמת ישעך".

והנה מיום ט"ו באב מתחילות ההכנות לימים הנוראים, וכמו שאמרו צדיקים שמזיזים את הכסאות למעלה לקראת יום הדין והרחמים, ועל אחת כמה וכמה כאשר בפתח יום ט"ו באב הוחרדנו בקול תרועה גדולה ונוראה בירושלים עיה"ק ת"ו כאשר אם ובני' נתעלו למרום לכפר על הדור, ובודאי עלינו לקיים (איכה ג' מ') "נחפשה דרכינו ונחקרה ונשובה אל ד'", ובודאי רוצים שנקדים את התעוררות ימי הרחמים ולא נמתין עד ראש חודש אלול וכבר עתה מחויבים אנו לשוב אל ד'.

וכאשר יש קרבן ציבור צריך גם נסכים ואלו הן דמעות של תשובה וחרטה, ובפרט בעת רצון ברעוא דרעוין דשבת נחמו וקבלת התורה, והרה"ק רבי סנדר מקאמרנא זי"ע אמר ע"ד רז"ל (בראשית רבה כ"ב י"ג) בשעה שאמר קין לאדם הראשון עשיתי תשובה ונתפשרתי, אמר אדם הראשון כך גדול כוחה של תשובה מיד פתח ואמר (תהלים צ"ב א') "מזמור שיר ליום השבת", וביאר הרה"ק הנ"ל דאדם הראשון אמר בלשון תמי', כך גדול כחה של תשובה שיועיל רק לעשות פשרה ולא לתקן החטא משורשו, פתח ואמר "מזמור שיר ליום

שהי' משיח בן יוסף, בא הרה"ק הרי ר' ברוך ממעזבוז זי"ע אל בנו הרה"ק רבי משה זי"ע ואמר לו, הרי השי"ת בודאי יפייס וינחם אותך ואני אומר לך שאל תקבל תנחומים, ואז יפייס אותך השי"ת ביתר שאת ועדיין לא תתנחם, ואז ינחם אותך השי"ת ביתר שאר ויתר עוז ואז תתנחם.

כי אע"פ שישראל מאמינים בני מאמינים ויודעים שהכל לטובה, אבל כשדם ישראל נשפך כמים עלינו לזעוק אל המלך, עד שקיף ממעל וירא תשפוכת הדמים ויאמר לצרות ישראל די.

ובמדרש רבה בפרשתן (ב' י"א) כתוב במשה רבינו שאמר (דברים ל"א י"ז) "ומצאהו רעות רבות וצרות", וטען דור המלך שא"א לישראל לסבול כל כך ולכן אמר (תהילים כ' ב') "יענך ד' ביום צרה" שדי לצרה ביום אחד שהוא י"ב שעות, וירמי' הנביא אמר שגם זה אין בכוחן של ישראל לסבול ולכן אמר (ירמיהו ל' ז') "עת צרה היא ליעקב וממנה יושע" שדי שיהי' "עת" קצר של סבל ותיכף "ממנה יושע".

ולפ"ז כל הצרות והאסונות שפקדו את ישראל במשך כל שנות הגלות הם בגדר "עת צרה" קצרה, ועכ"ז סבלנו מרורות למעלה ראש, והכתוב אומר (ישעיהו נ"ד ז') "ברגע קטון עזבתך וברחמים גדולים אקבצך", והנה אם סאת היגון הארוכה של הגלות המר נחשבת לרגע קטון הרי ש"ברחמים גדולים אקבצך" יהי' פי כמה וכמה, ואשרי המחכה ד' יראהו בנחמת ציון.

והנביא אומר בהפטרה (ישעיהו מ' ב') "דברו אל לב ירושלים" כי צריך לדבר אל לבה ולנחמה כי היא מתאבלת על חללי',

אנו עם בני ישראל "בכל לב ובכל נפש ובכל מאוד נמליכו וניחדו".

אכן זהו כוחן וגבורתן של ישראל, אולם מאידך גיסא כאשר רואים צרות ישראל באופן נורא צריך לזעוק אל המלך גיוואלד גיוואלד, כי הרי השי"ת הוא אב הרחמן מקור החסד והחמלה, ואם נגזרה גזירה כזו הרי רוצים לעורר אותנו מן התרדימה, כי הסכנה של התרדימה גדולה יותר והכל הוא חסד אלא שהוא מעוטף בגבורה נוראה.

וביחוד בשבת שהשי"ת מנחם את ירושלים, ובאותה שעה "ציון במר תבכה וירושלים תיתן קולה ליבי ליבי על חלליהם מעי מעי על חלליהם" (תפילת נחם לתשעה באב), ובזוה"ק איתא שכאשר הי' מעשה נורא שהי' עלול להיות בחי' "אותו ואת בנו", עמד הינוקא ובכה ואמר לפני ד' הרי אתה מקיים את כל התורה ואיך תיקח האם על הבנים והי' שם תחיית המתים ממש. וכאשר בעוה"ר אם על בנים רוטשה יש לנו לזעוק אל השי"ת, הרי אתה מקיים את כל התורה וציוית (דברים כ"ב ו') "לא תקח האם על הבנים", וציוית (ויקרא כ"ב כ"ח) "אותו ואת בנו לא תשחטו ביום אחד" וכיצד היתה כזאת בישראל. והשי"ת רוצה ומבקש שישראל יטענו ויזעקו לפניו ויעוררו רחמי שמים, כי אע"פ שעלינו לדעת כי כל דרכיו משפט ואין לנו השגה כלל בדרכי ד', ועלינו לסבב עצמינו בחומה גדולה של אמונה ולדעת שהוא "א-ל אמונה ואין עול צדיק וישר הוא" (דברים ל"ב ד'), ועכ"ז אין זה סתירה, למה שהשי"ת מצפה שנזעק לפניו לעורר רחמים.

וכשנהרג הרה"ק רבי שלמה מקרלין זי"ע עקדה"ש וכידוע שצדיקים אמרו

יחדיו כי פי ד' דבר", והנה בינתיים חסר כבוד ד' כי הכיזד יהי' כבוד ד' כאשר אם על בנים רוטשה רח"ל, אמנם לעתיד יתגלה כבוד שמו ואז יתורצו כל הקושיות, "וראו כל בשר יחדיו" שגם מה שהי' נראה דיבור קשה הי' "פי ד' מתוך אהבה וחסד.

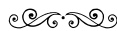
והנביא אומר (שם כ"ו) "שאו מרום עיניכם וראו מי ברא אלה המוציא במספר צבאם לכולם בשם יקרא", ואם אצל הכוכבים נאמר שלכל אחד יש שם מיוחד והשי"ת מוציא אותו במספר. הנה ישראל עם חביבו שנמשלו לכוכבים עאכו"כ שיש על כל אחד השגחה פרטית, ו"איש לא נעדר" ח"ו מחוסר השגחה או סיבה צדדית רק הכל בהשגחה פרטית וברחמים וחמלה.

ויהי רצון שנוזכה שיתגלה כבוד שמים בהנהגה של חסד באתגליא לכל עם ישראל, ונוזכה לכתובה וחתימה טובה ולאחרית שנה טובה, ולגאולה קרובה במהרה בימינו אמן.

ויש לפייסה ולרצות אותה על גודל סבלה והיא אינה ממהרת להתנחם כי היא מבקשת שהשי"ת יוסיף עוד לנחמה ולפייסה. והכתוב אומר (שם ד') "והי' העקוב למישור והרכסים לבקעה", רכסים היינו שרשרת הרים הנוגעות זו בזו והוא רמז לצרות רבות שבאו בצרורות הנוגעות זו בזו, כגון מה שהי' השבוע בירושלים אם על בנים וכדו' ה' ירחם, ועכ"ז לעת"ל יתגלה שכל זה הי' מסילה ישרה "חסד א-ל כל היום" (תהילים נ"ב ג').

והנביא אומר בהפטרה (ישעיהו מ' ט') "על הר גבוה עלי לך מבשרת ציון הרימי בכח קולך מבשרת ירושלים וגו' אמרי לערי יהודה הנה אלוקיכם", פירוש שעל אף כל הרי הצרות שעלו על ירושלים עלינו לדעת ש"הנה אלוקיכם", השי"ת הוא מנהל את העולם ושום דבר אינו נעשה מאליו, ועל דבר זה צריך כל אחד להרים בכח קולו ולומר זאת בבירור ללא ספקות.

והנביא אומר (שם ה') שלעתיד לבא יתקיים "ונגלה כבוד ד' וראו כל בשר

אמרים יקרים

בעלי הכשרונות הינם בעלי נסיון גדולים יותר

לאחר אכילת ה'פאסוליעס' ('בובעס') בקידושא רבה: יש להיזהר לכתחילה שלא לאכול בונד"ל אחד שיש לזה דין של 'בריה' (עיין שו"ע או"ח סימן ר"י סעיף א') ויש בזה ספק של ברכה אחרונה אא"כ יפטור אותו במה שמברך על מאכל אחר.

וזכורני שבצעירותי היו קוראים לאדם מוצלח ומוכשר בכינוי 'בריה' [היום כמעט לא משתמשים במליצה זו], והיו אומרים שע"ז נאמר "ברוך מרחם על הארץ ברוך מרחם על הבריות", דהקב"ה שהוא טוב ומטיב ומרחם על אותם אנשים שהם בבחינת 'ארץ' שאין להם מזל וכשרון כ"כ, הוא גם מרחם על 'הבריות'. דיש אנשים מוצלחים ומוכשרים ודווקא בשל כך עלולים ליפול ליוהרה, ולסמוך על כוחם ועוצם ידם, והם צריכים לרחמים יתירים.

וזה צריך כל אחד לידע שאין לקנאות בחבירו, ולא רק מצד שמידת הקנאה אסורה, אלא משום שאין אחד יודע מה עובר על חבירו, ובעל כשרון לפעמים צריך לרחמים גדולים יותר.

והרה"ק רבי פנחס מקארץ זי"ע אמר, אני אוהב את "הבריות" [הכוונה להנ"ל], לפי שהם מעולם התיקון. והכונה בפשטות, שהמוצלחים והכשרוניים יכולים לתקן כל דבר, כגון שעון שנשבר הרי הם יתקנו זאת, ומזה מוכרח שהם מעולם התיקון, ויוכלו לתקן גם קלקולים רוחניים פנימיים.

תוכחה באהבה גלויה מתקבלת יותר מדברי מוסר

המגיד מישרים הגה"צ רבי יעקב גלינסקי זצ"ל הקשה, מדוע התאוננו עם ישראל על המן הרי זה בוודאי היה להם טובה גדולה, וכמו שהפליגו חז"ל במעלת המן, וא"כ איך דיברו רע על זה. ותירץ בדרך צחות, דהנה אמרו חז"ל שלא כל אחד מצא את המן בבוקר על מפתן ביתו אלא רק הצדיקים, אך הבינונים היו צריכים לכתת רגלם מעט למצוא מזונם, והרשעים יותר הצריכו להרחיק לכת למצוא את שלהם. הרי שבעצם המן היה מוכיח ומייסר את מי שאינו שלם במעשיו, וזה הענין מאד הכאיב להם, שבשעה שאדם אוכל אינו אוהב לשמוע דברי מוסר הגורם לו למאוס בדברי המאכל, ע"כ דבריו של המגיד ר' יעקב זצ"ל.

והנה אנחנו יושבים ביחד על שולחן אחד במאכל ובמשתה לכבוד שבת קודש, ולא ימלט שלא אומר דברי מוסר לבחורים היקרים. אך אני מגלה דעת שאיני דורש דברי תוכחה, אלא דברים שעולים בליבי מאליהן בשבתי עם חברים מקשיבים, והדברים נאמרים בתוכחה גלויה עם אהבה גלויה. וכשהדברים נאמרים בכזה מצב בעהזשי"ת יועילו ויעשו פרי, וכמוש"כ (מלאכי ג' ט"ז) "אז נדברו יראי ד' איש אל רעהו", שכאשר מתאספים ונדברים מאליהן דברי חיזוק בעבודת ד', אזי "ויקשב ד' וישמע" ויש השראת השכינה, וכשהשכינה נמצאת ודאי הדברים פועלים לטובה.

(סעודת צפרא דשבתא לבני העליה ני"ו חברי "מרא דחושבנא",
פרשת קרח תשפ"ג - חלק ב')

